

Yzedin
Hima

BIBLIOTEKA

85H-1
H 65

HOMAZH
ERES

Poezi

EBB

Ento Botues Berat
1994

BSH-1
H 65

YZEDIN HIMA

HOMAZH ERËS

poezi

SHTEPJA BOTUESE "JANI VRUHO" Berat
1994

Redaktor: Balil Gjini
Piktor: Arben Golemi
Korrektor: Gent Arianiti

Piktura e kopertinës, nga Patrick DAMIOLINI

Botues: Xhevahir Lleshi,
Shtëpia Botuese "Jani Vruho" Berat
Adresa: Pranë Muzeut Historik, Berat
Tel. (+355 623) 2244
(+355 623) 2486

U fut në shtyp në maj 1994
Doli nga shtypi në qershor 1994

Të gjitha të drejtat i rezervohen botuesit
Realizimi në kompjuter Firma FIDIA & MIRON

Ndarja

Këtë natë
jam peshk i kapur në rrjetë
dhe përpëlitja e tij mbi zall.
Jam bredhi i lartë
me sharrën në trup
Jam bora e shkëmbit
nën shiun përvëlues
Jam dre i mbërthyer
dhe klithma pa shpresë
Jam kallam i vetmuar
nën erën e marrë
Këtë natë
Ti ike larg
Uji më ngriu në pellgjet e syve
brenda tyre
portreti yt i krisur.

Sytë e maces

Shqisat janë tendosur si hark.
Nga muret
Gurët lëshojnë sythe të gjelbër.
Hapat e saj
Ndihen që larg,
Xhamat e dritareve
si liqenet në dimër ngjethen
Dera fërgëllon si vajzë e virgjër
Nga pritja për t'u hapur
Macja më shikon me sy të çuditshëm
E dëboj, e godas, e qortoj
i lutem të iki,
ajo nuk lëviz.
Ngjesh putrat mbi parvaz
e më vështron në sy
Ajo vjen
me hapa bore

Shikimi i maces më tmerron.
pastaj gjithçka shkrihet, rimet
edhe muret me sythet e gjelbër
edhe xhamat si copa valësh
nën një puthje të gjatë
të prerë nga mjaullimat e maces.

Homazh erës

Pemët kanë harruar të hepoen
dhe trungjet kanë vënë dhjamë
pemët qëndrojnë drejt si qirinjtë në kishë
dhe degët krahë të tepër i kanë.
Zogjtë përtojnë të fluturojnë
me milingonat shëtisin në bar
dhe krahët i heqin zvarrë.
Flokët e vajzave më nuk flladiten
të mbulojnë intimitetin në buzë.
Gjithçka u tha e mbeti postulat
edhe nata, edhe dita, edhe pluhuri në rrugë.
Lumi është kthyer në një pellg vaji
dhe zvariset në shtratin e vjetër
pa një dallgë, pa një rrudhë.
Njerëzit i krehin flokët një herë në javë
dhe gurët janë fiksuar si pllaka varri.

Gjithçka ka zënë vend si në një manastir
ka kohë që nuk fryn erë
ka kohë që mungon sfida e erës.
Njerëzit ecin ngadalë në homazhin e erës.
1987

Lumenjtë i dua

Lumenjtë i dua ..
edhe ujëpakët edhe valëshumë
Po turbullohem nga turmat
që lumenjtë imitojnë
kur dalin në rrugë
Lumenjtë dinë ku shkojnë
Lumenjtë dinë nga rrjedhin
Dhe para detit
nuk kanë asajë kompleks,
Turmat e irrituara,
Turmat pa shtrat
Që nuk kanë një burim
Që nuk synojnë një det
Verbërisht si ai nxënësi i dobët
kopjojnë lumenjtë.

Zogjtë ikën larg

Zogjtë ikën larg
dhe kupa e qiellit u kris.
Degët e gjelbëra një nga një dhanë shpirt.
Mbeta një trung si shtrat i tharë lumi
Ku vetëtimat takohen dhe bëjnë dashuri
Foletë bosh, braktisur nga zogjtë
kupa iluzionesh prehen nën shi.
Zogjtë ikën larg.
Kope milingonash vërshuan nëpër shtat
Kotësisht zbresin poshtë
idiotsisht ngjiten lart
Tani po pres vetëtimat
mikët e mia të vetmisë
Një ditë të shprazin flakën, të ndezin zjarrin
Të djegin strëmundimin e kotë të insekteve
Nga poshtë lart

Nga lart poshtë
Dhe trungun vorrezë me rradhët kohore
Që asgjë nuk thanë
Që asgjë nuk thonë
Që asgjë s'do të thonë.

Mëngjes i thyer

Copra qielli kanë rënë mbi asfalt
Vajzat vrapojnë e qeshin si të marra
Me këmbët e përgjakura
nga qelqet e kaltra.

Fjalët e zhveshura

U zhveshën fjalët
Nga nuditeti i tyre i prekshëm
ajri u skuq.
Fjalët nudo tallen me semantikën
dhe fluturojnë në erë
Si puplat e pëllumbave të trembur.
Kuptimet e gjera
fjalët i flakën një e nga një
si palltot, bluzat; këpucët e rënda
që rëndojnë fort në pragverë
Fjalët u thanë të lira, të lehta
si të linjtat e vajzave të virgjëra.

Këtu gjithçka është e rrafshët

Këtu gjithçka është e rrafshët
edhe fjala
edhe mendimi
edhe dëshira.
Të rrafshta si relievi i këtij vendi.
Pemët
shtëpitë
maja më e lartë e fushës - bregu
dhe njerëzit, sidomos njerëzit
këtu janë të niveluar.
Dhe s'ka asnjë rrezik animi
dhe s'ka asnjë rrezik rrëshqitjeje
dhe s'bëhet fjalë kurrë për përmbysje.

Këtu gjithçka është e sheshtë
edhe grindja
edhe pendesa
edhe dashuria
Ka kohë që jetoj këtu
dhe kam humbur përmasat.

Ajri më vjen pas

Unë jam
çfarë i mungon këtij mëngjesi
edhe terri edhe drita.

Unë jam
çfarë i mungon kësaj rruge
edhe hapat edhe heshtja.

Unë jam
çfarë i mungon këtij guri
edhe bari edhe rrokullisja.

Unë jam çfarë i mungon kësaj porte
edhe hapja edhe trokitja.

Unë vrapoj
Të mbush mungesën e sendeve
Ajri më vjen pas.

Sot njerëzit dolën të lumtur

Eshtë ditë feste
Dhe njerëzit dolën në rrugë
brenda kostumeve të rinj
të varur në kravata të reja
me buzëqeshje të vizatuara në buzë.
Sot është ditë e shënuar
Kalendarët i urdhëruan njerëzit
Veçanërisht sot të jenë të lumtur.
Ata fshinë pluhurin e kalendarëve
dhe dolën në rrugë.
Qyteti ngazëlleu nga lumturia
e banorëve të tij,
të cilët nuk dinin ku t'i mbanin duart
të hutuar befas nga lumturia.

Pylli pozon

Pylli pozon
sikur është pyll
dhe drurët i humbi një nga një
Malet, kodrat, fushat
humbën kuptimin
dhe u kthyen në flamuj të hiçit.
Njerëzit ditë pas dite harruan të jenë njerëz
ishin veç krijesa të lumtura
dhe vlenin sa një fletë lavdërimi. . . .
Deti u shpall armik
Fillimi dhe fundi i një shprese të tretur.
Lumenjtë: Po, ata rridhnin
dhe na kujtonin se dikur në këto vise
jetonin edhe njerëz.

Kam ftohtë

Sa herë nis të bjerë shi rrebesh
më lind dëshira
të kapem pas rigave të shiut
dhe të ngjitem lart, lart
për të ndëshkuar retë.
Nga dëshira e marrë
rigat e shiut u përplasën në kryet e mi
dhe m'i përgjakën mendimet.
I rrahur në shiun që bie nga lart
i fyer nga demoni i reve gri
e ftohta më shkoi deri në asht.
Kam ftohtë; kam ftohtë.
Më shumë se nga shiu i akullt
Nga rigat e fyerjes
që përplasen mbi kryet e mi
mbi supe të brishta, mbi degë të gjelbra
mbi shpirtra të ndjeshëm

si mbi asfalt.
Kur është kohë e bukur
mjegulla e reve zbret poshtë
dhe na përfaqon
deri në tallje.

Pranvera

Prilli me gishtat e erës
mollën e trazon.
Nga trupi i saj i xhveshur
është i dehur.
Ajo përflaket në mijëra burbuqe
e mezi pret të gjethojë
hired për t'i fshehur.

Njeriu i dobishëm

Ai është i dobishëm
si një gozhdë a si një vidë
që gjithmonë mungon diku
Ai është i dobishëm
si një manekin në market
ku vizitorët ndalojnë hapat një çast.
Ai është i dobishëm
si një dordolec në mes të arës
që u fut tmerrin zogjve.
Qëllon shpesh që ai të ngjitet tribunave
për të bërë fotografi
a për të marrë dekoratë.
Ky njeri a shpend i dobishëm
nga ne njerëzit a shpendët grabitqarë
Dallon qartë.

Nata

Nata me hapat e maces afrohet ngadalë
duke u lëpirë në strehët e mëhallës
Të dehurit me të fashojnë mallin dhe brengat
Të dashuruarit paketojnë me të opinionet
për t' i nisur të nesërmen sa më larg.

Afrohet e shtriqet e mpihtë nata
të marret flene në krahet e saj
të famshmit, dehur nga drita dhe lavdia
tërë natën pijnë terrin dhe mërzinë.
Nata e pushtoi gjithësinë apo gjithësia natën
gjithësia në natë fsheh fytyrën dhe dobësitë
Në mëngjes fshesarët me fshesat e gjata
fshijnë copa terri, mendime të vrara
dhe dita shfaqet e virgjër sërish.

Poezi që nuk u shkrua kurrë

Në dorën e shtrirë të lypsit
unë jam krahu i thyer i zogut
Në hapat e nxituara të prostitutës
unë jam hijeshia e saj e ikur,
në trishtimin e vajzës në park
unë jam dashuria e saj e humbur.
Në letrën që po niset larg
unë jam malli i saj i bardhë
Në gjestin e vrasësit që u fsheh
unë jam pendimi i tij i zi
Në hipokrizinë e politikanit në TV
unë jam fëmijëria e tij e dli­rë
Në librin me poezi që u botua
për krahun e thyer të zogut
për hijeshinë që s'vjen më
për dashurinë e humbur
për mallin e bardhë
për pendimin e zi
për fëmijërinë e dli­rë
unë jam poezia më e mirë
Që nuk u shkrua kurrë.

Portat e lagjes së vjetër

Rrathët kohorë
ka kohë që janë zbehur
Në portat e hirta
të lagjes së vjetër.
Plakat e mëhallës
i shtyjnë ngadalë
I trëmb rënkimi
i shpirtit të portave
vajtim i trishtë
i drurit të vjetër
për nuset e reja
që u bënë plaka.
Portat e vjetra, portat e rënda
Me gjurmë duarsh, trokitje të hershme
Me grishin t'i hap
Si libra të rrallë.

Ma vodhën lumin e fëmijërisë

Ma vodhën lumin e fëmijërisë sime
Nuk e di
Në isha fjetur apo zgjuar
Dhe mbeta pa udhë në mes të udhës
Dhe mbeta pa portë në prag të portës
Aty ku fryjnë erëra të ngarkuara me pluhur të zi.
Ma vodhën lumin e të djeshmes sime
dikush i vuri frerët dhe poshtë ngau me trok
Në udhëkryq mbeta, semafor i kohës së re
të tjerëve u them ndal,
kalo,
kujdes,
kalo majtas,
kalo djathtas;
Lumi diku shkon, diku mbetet, diku rrjedh
Lumi i përgjakur
i fëmijërisë sime të trishtë.
Sot kam mall të jem
degë e njomë rrapi
që fërgëllon mbi lumë.

Hutesë

Një grua e bukur kalon në rrugë
e grimca nga kurmi i saj
Shpërndan në eter
Një plaku që kalon pranë saj
i bie shkopi por për çudi
nuk përkulet,
zgjatet tek një mimosë,
dhe me duart eshtake
lulet i përkëdhel.

Shpirtin se pata sa qielli

Befas e dashur
si dallëndyshe
hyre në qiellin e shpirtit tim.
Ndër harqe drite dhe kaltërsie
hapësira kërkoje pa mbarim.

Falmë, o Zot hapësira shpirti
dallëndyshe e bukur
të mos thyeje krahët në mur e terr
ndryshe ajo do t' më braktisi
si shpirti braktis kurmin për tmerr.

Një ditë
e dashur ti shtegtove
në një tjetër qiell, në një tjetër hapësirë
qielli shpirt e shpirti sa qielli
për mua mbeti veç një dëshirë.

Herë - herë trokas në portat e ajrit
Rreth meje veç ajri u drodh
këmbanat e hiçit
kumbojnë në një hapësirë bosh

Redaktim i thjeshtë

*... Jotja do të jetë Bota, me çka brenda
dhe Burrë do të jesh, o biri im.*

RUDYARD KIPLING

Të rrish me vite të tëra me spiunë
pabesisht të spiunohesh dhe të mos jesh spiun.
Të rrish me vrasës
të vritesh çdo ditë e nga pak
dhe vrasës të mos bëhesh kurrë.
Të rrethohesh nga hipokritë
dhe nga gjithë veset
hipokrizinë të urresh më shumë.
Të rrish me gënjeshtarë, të besosh te gënjeshtria
dhe si i gënjyer të mos gënjesh kurrë.
Të ngresh kështjella
dhe të nesërmen i hutuar nder gërmadhat e tyre
serish të nisësh të njëjtën punë.
Një jetë të tërë
një jetë pa fund
dhe Bota s'është imja, s'është jotja
e tyre është gjer në fund.

Ditët si fletë të bardha

E uritur erdhi pasdite pulëbardha
Klithi dhe u fut mes ditëve të mia
dhe ditët nisi t'i këpusë një nga një
deri tek fleta e fundit e kalendarit.

Midis ditëve

Sa shumë ditë si fletë të bardha

Ditë të ikura ende pa jetuar

Ditë të fshehura thellë në vete

si margaritarë të rremë

apo si xhama të thyer në arkë

që kurrë s'do reflektojnë pejsazhet në dritare.

Sa shumë gjethe kanë rënë këtë natë

Sa shumë gjethe kanë rënë këtë natë
mbi tokën e ngjethur që u përgjak
pastaj nisi të bjerë bora e parë
lehtë - lehtë si fashat mbi plagë.

Vizitë kortezie

Shpirti im ka kohë i sëmure
sot dhe unë
i shkova për vizitë.
Ai më ledhatoi duart
dhe u përloq për rininë time
që po ikën.
Pastaj nisi të lexojë
poezitë që i çova si dhuratë.
Një infermiere e re
erdhi t'i ndërrojë plagët
ndërsa unë ktheva kokën nga lumi
si vrasësi që fsheh një mëkat.
Pastaj shpirti më tregoi për vizitorët.
Kishin ardhur rrugët
dhe i kishin sjellë hapat e të dashurës
shpirti im që tronditur shumë
nga zbehja e hapave në rrugë.
Kur ika
ai më përcolli deri tek porta
duke u dridhur nën fashat e bardha.

Struga

Çatitë me qeramidhe të kuqe
çati të pjerrta dhe mure te bardhë
Qyteti zhytet në gjol e del në breg
dhe shpupuris krahët si pulëbardhë.

Në mbrëmje zjarr merr liqeni
kaltërojnë shtëpitë pranë
nimfat dalin nga uji dhe shëtisin netëve
përqafuar me djemtë si në përrallë.

Vajzat e Strugës

E pinë liqenin vajzat e Strugës
nga xhelozia për nimfat.
E nimfat mërguan larg
rrjedhave të Drinit.
Nuk e di ku t'i hedh rrjetat
për të peshkuar kujtimet.
Ndoshta tek sytë e liqentë
te vajzave të Strugës

Shiu

Ketë mëngjes pikat e shiut
trokitën fort mbi asfalt
Njerëzit u fshehën strehëve
Njerëzit u mbrojtën nën çadra, mushama.
Ketë mëngjes pikat e shiut
goditën fort mbi çati, mbi njerëz
Njerëzit sërish i mbrojtën kokat, kërrusën shpinat
Fshehën fytyrat e bukura, syte e trishtuar
Veç ndërgjegjen e lanë në shi
Dhe pikat goditën fort e fort
Shpirtrat e mbetur nën shi
Shpirtrat e lagur pa çati
Njerëzit u fshehën.
Por shpirtrat lakuriq protestojnë
në asfalt, nën kanalizimet e shiut

Ajo vajzë ka pirë dritën

Kur e pashë atë vajzë
në sy e shpirt më vrau drita
kur u njohëm
skutat e errta tek unë
morën dritë
dhe unë njoha veten thellë e më thellë
më ndjeh, o Zot
që prej saj u largova me tmerr.

Shpirtrat tanë takohen fshehur

I përzumë ditët
me fjalët
puthjet
mallin.
Çnjerëzore
si shpend të plagosur
i strukëm në vete.
Befas u bëmë të panjohur.
Netëve,
Zgjohe mi bosh
me shpirtëra të braktisur
nuk e dimë se ku,
Mëngjeseve
të lodhur, të trishtuar meditojmë
kur takohen vallë shpirtrat tanë netëve
Ku?

Janë larg e s'vijnë dot

Bashkë me të tjerët
Skeletet dolën në rrugë
me kafka të dënuara të qeshin përjetësisht
Oratorët bërtasin tribunave:
S'ka më tela, poshtë telat.
Dhe telat u kthyen në fjalë.
Dhe gardhi u ngrit sërish
Brenda gardhit të fjalëve
Kafkat,
Me skeletet e shpuara nga plumbat
kërcejnë rep, kërcëjnë rrok.
Frika u vra, thonë oratorët.
Po nga kush?
Plumba më s'ka.
U shkrinë e u bënë shkronja
Dhe mbushin gazetat çdo ditë
Ca skelete të vjetër
të humbur larg, të tretur
Diç duan të thonë
Diç duan të kujtojnë
Po janë larg e s'vijnë dot.

Telefonata e fundit

Formoj numrin 2 ... 5 ...
Heshtja si insekt zukat ndër tela
Eshtë në orë aspak kompromentuese
Formoj numrin .... 9 ...
Heshtja si gur midis dhembëve
Heshtje si një procesion.
Një zë i largët
Një zë i lagur
dhe telat dridhen
dhe telat ftohen
edhe telat ngrijnë
zëri i saj
i revoltton
E dashur keni harruar ...
Një unazë?
Një perlë?

Nuk i dua, mbaji
si relikë a si kujtim.
E da... e panjohur keni harruar
diçka më të vyer se një unazë apo perlë
keni harruar shpirtin tuaj të bukur
dhe unë s'di ç'të bëj me të.
Heshtja dhe zëri kthehen në tela
E telat turfullojnë
Me zëheshtjen sipër
Me zëheshtje si gjemba.

Pejzazh i moçëm shqiptar

Një burrë ecën hipur mbi kalë
fundosur në xhufkat e velenxës
me ornamente kuq e zi
gruaja e re dhe qeni
e ndjekin pas me besnikëri.

Në doganë

Këtu udha merr fund
Këtu nis një udhë pafund
Fundrrugë që pret e përcjell njerëz
Me portën e rregullit a të mosbesimit në mes
Pasaportat në duar si kafazë ëndrrash
Shtrenguar fort
Prej frikës së braktisjes së ëndrrës
të burgosur në kafazin pasaportë
Doganierët kontrollojnë pasaporta
Vënë vula, grisin viza
dhe ëndrrat marrin krahë, përpëliten
dhe vdesin si zogj të vrarë
nën këpucët e rënda të doganierëve
Zogjtë nga pullazet e doganave
vështrojnë njëri-zit
dhe fluturojnë lirshëm ndër dy anët e të njëjtit qiell
megjithëse s'kanë pasaportë.
Fluturojnë dhe në qiell
vizatojnë harqe ironie.

Shpirtrat e xhveshur

Mbi rërën e plazhit shpirtrat prehen
duke hyrë në mëkatet e vjetra - guacka
leshterikë u bëjnë hije, u fshehin plagët
Ndërsa peshqit u bëjnë shoqëri
shpirtrat e xhveshur hyjnë e dalin në ujë
Kripa e detit djeg mbi plagët mëkatare.
Vrapojnë të lemerisur shpirtrat drejt rërës
dhe fshihen fatkeq në guacka.
I bren vetmia, i bren mëkati
ulërima e tyre brenda guackave
Peshqit i bënë të shkrihen gazit
shpirtrat e vegjël djegur nga rëra
Shpirtrat e xhveshur përvëlur nga kripa
dalëngadalë vdesin.
Mëkatet kthehen sërish në të tjera guacka.
dhe brenda tyre
Nga miliona guacka
Nga miliona shpirtra të xhveshur
Një shpirt fatlum
kthehet në margaritar.

Kjo grua u ngrit mbi çdo fyerje

Ai vdiq në burgun e zi
ajo mbeti degëz e njomë në kujtimin e tij
pranë varrit të imagjinuar
Ajo u ndez qiri e u tret pikë - pikë
dhe për 40 vjet nuk u shkri.

Sot,
bashkë me miqtë e burrit të vrarë
edhe vrasësit erdhën për ngushëllim.
E përhumbur, larg çdo fyerje
Ajo shikon udhën e thinjur
ku lotët bien
e bëhen tela me gjemba.

Pejsazh

Dritat e mbrëmjes Beratin
e rritin e dyfishojnë në lumë
qyteti me zambakët e valëve
niset drejt detit për udhë.

Pikëzojnë të kuqtë karafilat
mbi kalldrëmet e bardhë në dyer
me siguri ngjiten lart në hapësirë
për të formuar netëve yje të tjerë

Qyteti me shtat të gurtë
me legjenda, të sotme dhe ëndrra
qëndron mbi rrëpirat e s'rrëzohet kurrë
me spirancën e hedhur ndër zemra.

Eshtë kohë pendese

Sipas T. Eliotit.

Era

i theu këmbanat këtë mëngjes
midis ëndrrës, jehona e këmbanave
theu cipën e akujve
dhe u përcoll larg.

Shpirtrat lakuriq u drodhën
e mbërdhinë fort këtë mëngjes.

Era

i theu këmbanat
midis jetës dhe vdekjes
shpirtrat u drodhën
midis krimit dhe mëshirës
shpirtrat u lodhën.

Eshtë kohë pendese
për shpirtrat e lerosur

Eshtë kohë ringjallje
për shpirtrat e varrosur.

Era i tundi fort këmbanat
dhe theu cipën e akujve.

***

Ne
edhe dje
edhe sot
jemi nisur për udhë
kapur prej dore me vdekjen
me udhërrëfjësën tonë të vjetër
Me të kemi nisur të bëjmë dashuri
Dhe vdekja me ne ka mbetur shtatzanë
Ne dashavdekës të krisur
Preferojmë më shumë të vdesim
se sa jetën ta zbulojmë.
Në udhët tona nuk fryn erë
ndihet frymëmarrja e vdekjes
Në udhët tona nuk ka pemë
Po drurë të zinj të heshtjes
Ne dimë të nisemi për udhë
Se ku do të mbërrijmë nuk e dimë
të pluhurosur udhëve të botës
fatin tonë në fytyrë e pështyjmë
Ne i harruam emrat tanë

krenarinë grisëm dhe bëmë brekë
Që bota të mos na shohë zbuluar
Flemë rrallë, nën ura e basifonde
shpesh qëllon të mos çohemi përsëri
Por arkivolet e bukura janë gati
Për të na kthyer në Shqipëri
Ne jemi nisur për udhë
se ku do shkojmë
as vetë s' e dimë
Ne jemi eksploratorë
të jetës dhe vdekjes
dhe dje
dhe sot
edhe
nesër.

Në çdo rast ai besoi

Dikush tha:

E vërteta është ky gur
Ai besoi dhe me gurin shpatullave
u nis për udhë.

Dikush tha:

Ky gur është mallkijm.
Ai sërish besoi
dhe gurin e ktheu në pllakë varri.

Dikush tha:

E vërteta është ky lumë.
Natyrisht ai besoi
dhe në lumë u hodh pa hezitim.
Tek varri i tij mbi pllakën e hirtë

Dikush shkroi:

“Ky besoi në çdo rast”.

Lënda

Ndarja	3
Sytë e maces	4
Homazh erës	6
Lumenjtë i dua	8
Zogjtë ikën larg	9
Mëngjes i thyer	10
Fjalët e zhveshura	11
Këtu gjithçka është e rrafshët	12
Ajri më vjen pas	13
Sot njerëzit dolën të lumtur	14
Pylli pozon	15
Kam ftohtë	16
Pranvera	17
Njeriu i dobishëm	18
Nata	19
Poezi që nuk u shkrua kurrë	20
Portat e lagjes së vjetër	21
Ma vodhen lumin e fëmijërisë	22
Hutesë	23

Shpirtin s' e pata sa qielli	24
Redaktimi i thjeshtë	25
Ditët si fletë të bardha	26
Sa shumë gjethe kanë rënë këtë natë	27
Vizitë kortezie	28
Struga	29
Vajzat e Strugës	30
Shiu	31
Ajo vajzë ka pirë dritën	32
Shpirtrat tanë takohen fshehur	33
Janë larg e s' vijnë dot	34
Telefonata e fundit	35
Pejsazh i moçëm shqiptar	37
Në doganë	38
Shpirtrat e xhveshur	39
Kjo grua u ngrit mbi çdo fyerje	40
Pejsazh	41
Është kohë pendese	42
***	43
Në çdo rast ai besoi	45

**Copra qielli kanë rënë mbi asfalt
Vajzat vrapojnë e qeshin si të marra
Me këmbët e përgjakura
Nga qelqet e kaltra....**

YZEDIN HIMA

**U lind më 25 dhjetor 1955,
Ka kryer studimet e larta për gjuhë letërsi,
punon drejtor i Qendrës Kulturore - Berat,
Ky është libri i tij i parë.**